

ஓட்டைக் குடிசை ஒழுக விழித்திரவில்
 நாட்டைக் கடந்தான். நடுக்கடலில்
 போட்ட
 வலையை வலித்திழுத்தான்.
 வந்ததோ பாசி!

குலையாத நெஞ்சைக் கொடுத்தே
 அலையோடு
 முட்டி அதன் மேன்முகட்டில் மிதந்து விழும்
 மொட்டைப் படகை முடுக்கினான்.

வெட்டவெளி
 நீரை உழுதான்.
 நெடுநாட் பழக்கம் இது.
 பாரை சுறா என்று பார்த்திருக்கும்
 ஊரை
 மகிழ்விக்க வல்ல மனிதன், வயிற்றை,
 அகழும் பசியால் அயரான்.

பகல்முற்ற
 முன்னர் தன் வற்றா முயற்சிக்கிவை ஈடே
 என்னும் படி நிறைந்த எவ்வளவோ
 மின்னுகிற
 மீனின் சுமையோடு மீள்கின்றான்.

பேருழைப்பு
 ஈனும் மகிழ்ச்சிக்கெதிரேது?
 மானிடன்
 தொட்டால் துலங்காத் தொழில் உண்டோ?

- ஜே. எம். எம். அப்துல்காதிர்
 'இலக்கிய இன்பம்'

வீட்டவள்
பட்டே புனைந்து பளிச்சென்று
மொட்டுவாய்
ஏன் சிரிக்கமாட்டாள் இனி மேல்?
எழிற்சிறுமி
தேன்தமிழைக் கற்றுவரச் செல்லாளோ?
ஏனையவர்
பிள்ளைகள் போலப் பெரும்பள்ளியை நோக்கி
வெள்ளை உடுத்த மிடுக்குடனே?

உள்ளபடி
இந்தப் படகொன் றிருந்தால் முழுஉலகும்
சொந்தமே! வந்து கரை தொட்டான்.

ஏதேது
வந்தோர் பிறன் அவற்றை
வாரி அள்ளிக் கொள்கின்றான்
எந்த நியதிக்கிது ஏற்கும்...?

சந்தையிலே
விற்றுப் பயனடைவோன் வேற்றாள்!
விளைவேதும்
அற்றுப் போய் மாய்வான் அரும் வலைஞன்.

முற்றியுள்ள
பொல்லாக் கடனால் பொருந்தா வகையில் தன்
செல்வம் தனைக் களவு செல்லவிட்டு
மெல்ல நடக்கின்றான் வீட்டுக்கு
நாளும் உளத்தை
ஓடிக்கின்ற ஏமாற்றத்தோடு.

து. உருத்திரமூர்த்தி
'மஹாகவி கவிதைகள்'